

Katie

„**A** je to, Sally. Hotovo.“ Katie si stiahla chirurgické rukavice a vstala. Stehy boli čisté. Bola spokojná, že urobila všetko, čo bolo v jej silách. Zostanú jej jazvy, no Katie vedela, že na túto noc Sally nikdy nezabudne, či jej ju už bude pripomínať jazva, alebo nie. „Môžeme niekomu zavolať?“

Pacientka pokrútila hlavou. Na ľavom líci mala modriny a pomliaždeniny a v očiach sa jej zračil neprítomný výraz. „Nikdy by mi nenapadlo, že sa mi to stane.“

Katie si znovu sadla. Dlhو sedela v rovnakej polohe a bolelo ju plece, tak ním trochu pokrútila, aby ho uvoľnila. „Môže sa to stať každému. Nejde o vás, ale oňho. Nie je to vaša vina.“ Bolo dôležité, aby jej tie slová povedala, hoci vedela, že im zrejme neuverí.

„Cítim sa taká hlúpa. Niečo mi muselo uniknúť. Sme spolu dva roky. Štyri mesiace sme manželia. Nikdy predtým nič také nespravil. Milujem ho. Myslela som si, že aj on mňa. Spoznali sme sa, keď som začala v novej práci, a úplne ma dostal. Zdal sa dokonalý.“

Katie sa striasla. Dokonalosť nie je normálna. Ktorý človek je dokonalý? „Mrzí ma to.“

„Nevidela som nijaké znamenia. Nijaké náznaky.“

Možno bolo znamením to, že bol „dokonalý“. A možno bola len otrávená.

Za tie roky, ktoré pracovala na pohotovosti, videla už všetko. Týrané deti. Týrané ženy. A, áno, aj týraných mužov. Videla ľudí, ktorí sa dobodali navzájom, ľudí, ktorí jazdili prirýchlo a zaplatili za to. Ľudí, ktorí sa opili, vliezli za volant a pripravili niekoho o život. Stretávala sa, samozrejme, aj s množstvom bežných nehôd, s infarktmi, s krvácaním do mozgu a s mnohými akútnymi prípadmi, ktoré si vyžadovali okamžitú starostlivosť. A potom tu bolo množstvo ľudí, ktorí sa rozhodli, že pohotovosť je ideálne miesto, kde môžu dostať lekársku starostlivosť pri tých najtriviálnejších problémoch. Každý deň sa stretávala so zmesou rozmanitých ľudí, niektorých dobrých, iných nie až takých dobrých.

„Keď sme sa spoznali, bol milý a láskavý. Milujúci. Pozorný.“ Sally si chrbtom ruky utrela líce. „Snažím sa neplačať, lebo plač bolí. Fyzické zranenia sú nepríjemné, ale najhoršie je, že to otrasie vašou vierou vo vlastný úsudok. Určite ste sa s tým už stretli. Neverím, že som prvá.“

Katie jej podala vreckovku. „Nie ste prvá.“

„Ako to znášate? Pri takejto práci musíte byť svedkom toho najhoršieho ľudského správania.“

Katie práve v tej chvíli silno pichlo v pleci. Áno, videla to najhoršie ľudské správanie. Musela si pripomínať, že bola svedkom aj toho najlepšieho. Rozmýšľala, čo sa stane s touto ženou. S ich manželstvom. Odpustí mu? Bude sa ten cyklus opakovať? „Čo urobíte? Máte nejaký plán?“

„Nie. Kým ma nezhodil zo schodov, nevedomovala som si, že nejaký potrebujem.“ Sally si vyfúkala nos. „Dom je môj, ale teraz by som sa tam necítila bezpečne, tak zrejme istý čas zostanem u rodičov. Chce sa so mnou porozprávať. Myslím, že by som ho mala aspoň vypočuť.“

Katie jej chcela povedať, aby sa nevracala, no jej prácou nebolo radiť jej. Jej úlohou bolo ošetriť jej fyzické zranenia. Pomôcť Sally s emocionálnou ujmou a nájsť spôsob, ako má znovu pozbierať sily, mal na starosti niekto iný. „Chce s vami hovoriť polícia. Cítite sa na to?“

„Ani nie, ale je to dôležité, tak to urobím. Toto mali byť naše prvé spoločné Vianoce.“ Sally si zastrčila vreckovku do rukáva. „Všetko som už naplánovala.“

Jej utrpenie len znásobilo to, v akom období roka sa to udialo. Katie však zo skúseností dobre vedela, že nešťastie si na Vianoce neberie voľno.

Ktosi otvoril dvere. „Doktorka Whitová! Potrebujeme vás.“

Prežiť sobotňajšiu noc na pohotovosti chcelo dávku trpezlivosti, no v poslednom čase to neboli len soboty. Každá noc bola šialená.

„Hneď prídem.“ Pozrela sa na sestričku, ktorá jej asistovala. „Uistite sa, že Sally má všetky potrebné informácie, dobre?“ Otočila sa k pacientke. „Keď budete pripravená, sú tu ľudia, s ktorými sa môžete porozprávať. Ľudia, ktorí vám môžu pomôcť.“

„No čas už nikto nevráti. Nikto mi nevráti muža, ktorým som si myslela, že je.“

Katie uvažovala, či najväčšiu ujmu neutrpela Sallina schopnosť veriť. Ako bude znovu nejakému mužovi dôverovať? „Dúfam, že všetko dopadne dobre.“

Samozrejme, Katie zrejme nezistí, ako to dopadlo. Na pohotovosti sa traumy striedali ako na bežiacom páse. Zaoberala sa človekom, ktorý sa zjavil vo dverách, a potom sa pohla ďalej. Nevznikali tu dlhodobé záväzky.

„Ste veľmi láskavá. Vaši rodičia musia byť na vás hrdí.“

„Doktorka Whitová!“

Katie zaľala zuby. Pravdou bolo, že súcit musela prejavíť v čo najkratšom možnom čase. Chýbali im lekári a na jej ošetrovanie čakali rady pacientov, preto sa na Sally znovu usmiala a odišla.

Boli by jej rodičia na ňu hrdí, keby boli svedkami toho, čo sa v jej živote udialo za ostatné týždne? To si nemyslela.

Zrejme ich sklamala. Vedela, že sklamala sama seba.

Pozrela sa na sestričku, ktorá postávala na chodbe. „Nekaký problém?“

„Ten muž, ktorý vykašľiava krv...“

„Pán Harris.“

„Áno, Harris. Ako to robíte? Ako to, že si zapamätáte meno každého človeka, aj keď ste s ním hovorili ani nie minútu?“

„Usilujem sa neľudskej skúsenosti dodať čo najviac ľudskosti. Čo je s ním?“

„Dostali sme výsledky testov. Doktor Mitford sa naňho pozrel a povedal, že ho musíme hospitalizovať, ale nemáme dostatok postelí.“

A kedy ich mali dosť? S väčšou pravdepodobnosťou nájdete pod vianočným stromčekom jednorožca ako voľnú posteľ v nemocnici. Dopyt presahoval ponuku. Pacient, ktorého ošetrovala na začiatku zmeny, aj po šiestich hodinách stále čakal na posteľ. Keďže vždy hrozilo riziko nakazenia sa infekciami v nemocnici, Katie radšej posielala pacientov domov, vždy keď to bolo možné. „Spojili ste sa s jeho dcérou? Je na ceste sem?“

„Áno.“

„Zavolajte ma, keď príde. Porozprávam sa s ňou. Ak sa oňho má kto postarať, lepšie mu bude doma.“ A bude to lepšie aj pre jeho dôstojnosť. V spise videla, že je to výkonný riaditeľ na dôchodku. Zrejme bol tým, kto mal všetko pod kontrolou. Teraz sa stal obeťou ľudskej slabosti. Nech bola akákoľvek za neprázdená, vždy sa usilovala pripomínať si, že pre človeka je

pobyt na pohotovosti jedna z najstresujúcejších skúseností v živote. Pre ňu to bola len rutina, no pre jej pacientov des a hrôza.

Nikdy nezabudne, aké to muselo byť pre jej matku, keď bola v nemocnici s Rosie.

Katie v rýchlom slede ošetrila ďalších troch pacientov a potom dostala záchvat.

V priebehu posledných týždňov sa jej to stalo viac rás a začínala panikáriť. V práci musí odvádzať tie najlepšie výkony a to sa jej v poslednom čase nedarilo.

„Rýchlo si idem dať kávu, kým sa zrutím.“ Otočila sa a narazila na kolegu.

„Ahoj, Katie,“ pozdravil ju Mike Bannister, s ktorým boli spolu v jednom ročníku na medicíne a zostali priateľmi.

„Ako bolo na svadobnej ceste?“

„Poviem to tak, že dva týždne v Karibiku nám nestačili. Čo robíš v práci? Po tom, čo sa stalo, som si myslel, že... Určite by si nemala byť doma?“

„Som v poriadku.“

„Vzala si si voľno?“

„Nepotrebujem voľno.“ Usilovala sa dýchať pomaly a dúfala, že Mike to nechá tak.

Obzrel sa ponad plece a skontroloval, či ich nikto nepočúva. „Si vystresovaná a na pokraji zrútenia. Bojím sa o teba.“

„To sa ti len zdá.“ Bola absolútne vystresovaná. „Asi mám nízku hladinu cukru. Keď som hladná, som mrzutá. Nemala som prestávku, odkedy som pred siedmimi hodinami prišla do práce. No napravím to.“

„Máš dovolené byť človekom, Katie.“ Mike sa jej zadíval do tváre. „To, čo sa stalo, bolo hrozné. Desivé. Nikto by ti nevyčítal, keby si...“

„Rob si radšej starosti o pacientov, nie o mňa. Máme ich tu dosť.“ Katie sa usilovala nevnímať si bolesť v pleci a búšenie

srдца. Nechcela na to myslieť a jednoznačne o tom nechcela rozprávať.

Raz začula, ako jej mama niekomu hovorila: *Katie je pevná ako skala.*

Ešte pred mesiacom by s tým súhlasila.

Teraz sa však necítila pevná. Akoby sa rozpadávala. Bolo čoraz ťažšie utajiť to pred kolegami. Aj pomyslenie na to, že ide do práce, jej takmer spôsobovalo záchvat paniky, a to záchvatmi paniky nikdy netrpela.

Mama jej stále volala a pozývala ju na obed, no vyhýbala sa jej, lebo sa bála, že sa zrúti.

„Prepáčte.“ Ospravedlnil sa jej ošetrovateľ, ktorý do nej narazil, keď sa ponáhľal na druhé oddelenie. Zvuk sirény sanitky jej napovedal, že pracovné nasadenie tak skoro nepoľaví.

„Záchranári nesú prípad škaredého poranenia hlavy. A ten filmový štáb ma dovádza do šialenstva,“ povedal Mike.

Katie na filmový štáb zabudla. Natáčali dokumentárny film z nemocničného prostredia. Začínala mať pocit, že na pozorovanie by si radšej mali vybrať iné miesto.

Kameraman odpadol hneď v prvý deň, keď uvidel obeť mimoriadne vážnej dopravnej nehody. Hlavu si udrel o vozík a ranu mu musela zožiť ôsmimi stehmi. Jeho kolegovia sa zabávali na tom, že sa ocitol na druhej strane kamery, ale ona by sa bez toho zaobišla.

„Je to ako vojnová zóna,“ zhodnotil predtým jeden z novinárov, a keďže v minulosti pracoval v oblastiach, kde zúrila vojnový konflikt, nikto mu neoponoval. „Nie div, že vám chýba personál. Nemáte chuť zavesiť to na klinec a pracovať na dermatológii?“

Katie na to neodpovedala. Mala chuť urobiť veľa vecí a začínalo ju to znepokojovať.

Medicína bola jej život. Rozhodla sa, že sa stane lekárkou v tú noc, keď mala Rosie prvý astmatický záchvat. Ich otec bol

preč. Katie bola priveľmi malá, aby zostala doma sama, a tak aj ona išla do nemocnice.

Fascinovali ju pípajúce prístroje, tiché syčanie kyslíka a zručné ruky lekárov, ktorých starostlivosť pomohla jej malej sestričke, aby znovu dokázala dýchať.

V osemnástich rokoch začala študovať na lekárskej fakulte. Aj po vyše desiatich rokoch sa stále drala nahor ako lekárka. Mala rada svojich kolegov, mala rada pocit, že robí dobrú vec, ale v poslednom čase sa u nej ten pocit nevynáral tak často ako predtým. Chcela pre svojich pacientov urobiť viac, ale času ani zdrojov nebolo nazvyš. Čím ďalej tým viac ju znepokojovali obmedzenia jej práce a začínala pochybovať o tom, či je to pre ňu to pravé.

Tú otázku si mala položiť pred dvanástimi rokmi, nie teraz. Odvrátila sa od Mika.

Mladšia lekárka postávala na chodbe a čakala, aby s ňou prebrala prípad. Skôr než stihla otvoriť ústa, priviezli opitého muža s poranením hlavy. Bol celý od krvi a ručal ako ranené zviera.

Prešla ďalšia hodina, kým konečne mohla odísť do kuchynky. Vzala si proteínovú tyčinku, naliala si šálku kávy a vzala do ruky telefón.

Našla si tri zmeškané hovory od sestry. Uprostred noci?

Dojedla tyčinku a vytočila sestričino číslo. Upokojovala sa tým, že jej sestra by bola schopná zavolať jej v noci, aby jej oznámila, že sa rozhodla prihlásiť na balet či zabehnúť maratón.

Prosím, nech za tým nie je nič viac.

Neprežila by, keby sa jej sestry niečo stalo.

„Rosie?“ oslovila ju a obal od tyčinky zahodila do koša. „Si v nemocnici?“

„Preboha živého! To nemôžem zavolať rodine bez toho, aby si všetci hneď nemysleli, že som v nemocnici? Čo je to s vami, ľudia?“